

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Provinciæ Paraquariæ Societatis Jesv

Techo, Nicolas

Leodii, MDCLXXIII.

Cap. 32. Didaci Alfari vita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38528

*Duorum a-
dolescentum
facinus he-
roicum.*

*Regis Catho-
lici provida
cura.*

*Bellum pa-
ratum.*

*Didaci Alfa-
ri mors.*

*Mamaluci
vincuntur.*

Captivi sunt

*Indi in liber-
tatem vin-
dicantur.*

CAPUT
XXXII.
Didaci Al-
fari vita.

Scudia,

Submersio.

& sylvas reperirent, ad oppida retraherent. Quo in munere Antonio Palermo & Philippo Vivero versantibus, Neophyti duo adolescentes, eorum comites, temerè progressi, in Mamalucorum insidias incidere, à quibus vinculis onerati, inter captivos tamdiu gemuere, quousque facinus ederent planè heroicum. Quippe execrati miseram servitatis conditionem, collatis inter se capitibus, nocte omnibus somno sepultis, manus post terga revinctas igni admovent, tamdiu earum adustionem tolerantes, donec vincula, igne cremata, solverentur: quibus solutis, nocte silente, per nota viarum diverticula fugiendo, quatuordecim leucis emensis, Patribus se reddentes, magno auxilio fuere ad cognoscenda latronum consilia. Paulò antequàm hæc gererentur, Paraquariensis Prætor Petrus Lugo litteras ab Rege Catholico receperat, significantes, eam demum mentem esse suam, ut rotis viribus in defensionem Barbarorum ab Societate reductorum, & ab Mamalucis vexatorum, incumberet: commodumque acciderat, ut ipse Prætor cum quadraginta Hispanis Paranensia Neophytorum nostrorum oppida inspiceret. Igitur Prætor, adnente Didaco Alfaro, tractis ad bellum Hispanis comitibus suis, quatuor Neophytorum nostrorum millia contrahit, quibuscum quantà maximà potuit celeritate in Caasapaminiensem agrum, ubi hostes degebant, proficiscitur. Eum sequebantur Didacus Alfarus, & aliquot Socii, pro more bellaturos animaturi, morientesve adjuturi: sperabantque omnes hostem facillimo negotio debellari posse, cum res accedit funestissima. Postquàm enim Didacus Alfarus, omnium præfectus, subditos Socios, ne se temerè periculo exponerent, monuisset, & Neophytos in aliquot velitationibus ad justam defensionem animasset, ipse extra castra tanquàm explorabundus paululum progressus, ab Mamaluco, in insidiis collocato, glande plumbea transverberatus, interiit. Cognitâ ejus morte, Neophyti dilato luctu irâ perciti, in hostem totum impetum effudere, non ante placibilem, quàm omnes profligarent. Hoc prælio Mamaluci Tupicique complures in manus venere. Prætor Mamalucos ad se tractos, acrius sermone castigatos, interim dum de pœna tantorum scelerum deliberaretur, Neophytis tradidit custodiendos. Captivi omnes Indi hoc uno fuere felices, quòd è dura corporum servitute in libertatem filiorum Dei asserti, & ad oppida reducti, parem cum victoribus, suscepto Baptismo, conditionem adepti sunt. Cadaver Alfari, succollantibus Indorum primoribus, non interrupto quatri-duani itineris labore, ad Conceptionis Urvaticæ oppidum delatum, solemnè pompâ, non sine heroicæ facinoris laude, ab Sociis sepultum est. Cæterùm multùm contulit ejus mors ad diluendas quorundam Neophytorum suspiciones, in id adhuc intentorum, ut existimarent se ad oppida eo fine cogi, ut Mamalucis traderentur. Prætor captos Mamalucos ad Assumptionis urbem, octogesimo lapide distantem, duxit. In hoc non laudandus, quòd deinde indulgentissimè cum hominum facinorosissimis egerit. Nec desuere qui putarunt, ob lentitudinem morbo correptum, ejusque domum fulminatam fuisse; qui quamvis latrones ad Argentei fluminis Prætozem, ut castigarentur, remisit, factum tamen est, quorundam mortalium favore, ut flagitiosissimi homines impune in patriam dilaberentur.

PORRÒ noster Didacus, Patre Francisco Alfaro in Panamensi Chuquisacensi Senatus, & in Madritensi Rationum aulâ Senatore amplissimo natus, postquam Limæ primis litteris est imbutus, in Europam navigans, antequàm Societati nomen daret, liberalibus disciplinis Salmanticæ vacavit. Quarto Religionis anno, Apostolicorum laborum avidus, procurante Joanne Vianâ in Paraquariam factis velis venit. Cordubæ Tucumanorum sacris studiis dans operam, disposito ab Superis casu refrigerens, in se juveniorum Indorum desiderium renovavit; nam fluvium transmittens, cæcutientibus derepentè ex vertigine oculis, ob aquarum rapiditatem ex equo lapsus, cum omnino submersus fuisset, nihilque propius esset, quàm ut suffocaretur, operâ Indi comitis sui ad littus extractus est: domum relatus, resumpto tantisper spiritu, in liberatorem oculos consiciens, hæc verba protulit. *Quia, inquit, per Indum hominem Deus me à presentissima corporis morte liberavit, sanè promitto, quantum per majores meos licuerit, me totum Indorum salutem*

impen-

impensurum. Voto addidit constantiam, nam post susceptum Sacerdotium, postquam Collegii Cordubensis ministrum egisset, & maximè idoneus esset Philosophiæ Theologiæque tradendæ, summis tamen precibus missiones ad Indos Urvaicenses impetravit: apud quos eò usque utiliter perstitit, donec ab Limentibus Fidei Inquisitoribus per Paraquariam Inquisitionis commissarius legitimis tabulis renunciaretur. Quâ occasione ad regendum Assumptionis Collegium dimissus, corpore non animo ab suis Indis avulsus, quantum salvâ conscientiâ potuit, in eos ex bonis sui Collegii contulit. Rectoratu perfunctus, lachrymarum vi ab Majoribus suis extorsit iteratam ad Indos missionem: apud quos dum versatur, Urvaicensibus Paranensibusque Sociis præfectus, bonus Pastor animam suam quadagesimo ætatis anno pro ovibus suis posuit. Indi cadaver ejus in Conceptionis oppidum non sine lætitiæ ostentamentis, quasi adeptâ gloriosæ mortis coronâ decorum, induxerunt. Multi dubitavere, num causâ mortis suffecerit ad Martyrii palmam ei asserendam. Didacus Boroa Provincialis, singulari elucubratione citatis Doctorum placitis, Martyrem verè fuisse autumavit. Josephus Oregius ad suum Provinciale consolatorem Epistolam scribens, ait, minimè dubium sibi videri Didacum Alfarum inter Martyres reponendum. Alegambe in Catalogo Societatis Martyrum recensens, asserit viros sapientissimos censuisse nequaquam defuisse causam Martyrii: tutè tamen agit, dum iudicium sedi Apostolicæ & Christi Vicario relinquit. Cui ego libens subscribo, præsertim cum mearum partium sit rem fideliter narrare, non controversâ definire. Liberiùs asseram, Didacum nostrum virum fuisse virtutum omnium, in quo nec prudentiam ad alios gubernandos, nec magnitudinem ad res arduas aggrediendum, nec Apostolici hominis dotes, jure quis posset desiderare. Commissarius sanctæ Inquisitionis factus, summâ integritate res Fidei tractavit. Peste grassante, diu noctuque nullo mortis metu Indis adfuit. Barbarorum idiomate admodum tersè loquebatur. Ad insinuandam incultis hominibus pietatem suis manibus altaria concinnabat, templorum fabricis insistebat, & ab nullius operis vilitate abhorrebat. Immaculati Virginis Conceptus prærogativam ex suâ parte tueri sollicitus, noctem aliquando egit pervigilem in describenda cubitalibus litteris compluries eâ Epigraphæ: *MARIA sine peccato originali Concepta.* Quam Epigraphen singulorum Sociorum foribus affixit, ut eorundem animis erga id mysterium pium affectum altè infingeret. Duobus ante mortem mensibus in familiari colloquio Sociis asseruit, videri sibi se aliquando crudeliter ab Mamalucis maclandum, quòd audito eorum nomine vi quâdam occultâ ad Indorum defensionem impelli se sentiret. Pridiè quàm maclaretur, ad Religiosum amicum scribens, *Vado*, inquit, *in hostes glande plumbeâ moriturus.*

Officia.

Necis honestâ commendatio.

Virtutes.

COGNITO parricidio, Didacus Boroa Provincialis quâ potuit celeritate ad Neophytorum oppida convolans, Didaco Alfaro in præfecturâ Sociorum Claudium Ruierium, unis Mutii Vitellesei litteris designatum, & postea novis mandatis confirmatum, suffecit. De quo homine hæc pauca prælibare lubet. Is in Burgundiæ comitatu honestis parentibus natus, in Italiam, adultâ jam ætate, se contulit. Neapoli studiis excultus, quamvis ad magna natus esset, inter rerum domesticarum adjutores cooptari ambivit. Cùm altiorem gradum postulare juberetur, Sacerdos factus, dato priùs modesti, & fervidi ingenii specimine, inter Scholasticos Socios cum aliquot selectis adolescentibus, quos ipse Societati nostræ lucrifecerat, jam tricennis adlectus est. Antequàm in Societatem ingrederetur, Neapoli inter Marianos sodales merens, non recusavit per plateas concionem sæpè advocare: apud quam moribus, & famâ virtutum eloquentior, quàm verbis, utiliter dicebat. In Calabriam adhuc tyro missus, blandâ simplici que, & non ad pompam circumductâ oratione, frequentissimos mortales ad virtutem animavit. Sacramento multos expiavit: Sodalitium, quod adhuc cum ejus memoriâ perdurat, erexit. Tyrocinio ritè perfunctus, anno 1617 Paraquaria Provincia rite decreta est, in qua se totum Indorum commodis, animarumque saluti quærendæ, ira devovit, ut laboribus nullis difficultatibusque pepercerit. Ad Paranam

CAPUT
XXXIII.
Claudius
Ruierius
Alfari successor
Neophytorum ad
Caracas domandos
mittit.

Ruierii commendatio.